

Yedi Renkli Gül Bahçesi

Bir zamanlar, çok güzel bir ülkede efsanevi bir bahçe varmış: Yedi Renkli Gül Bahçesi. Bu bahçe, güzellikleriyle görenleri büyüleyen ve ruhlarına huzur veren muhteşem bir yerdi. Her gülün rengi, bir başka büyü renkte parlıyordu ve bahçenin ortasında, tüm renklerin bir araya geldiği sihirli bir çeşme bulunuyordu.

Bahçenin koruyucusu ise, yaşlı ve bilge bir büyücüydü. Adı, Büyücü Alp idi. Büyücü Alp, yıllardır Yedi Renkli Gül Bahçesi'ni koruyor ve burayı insanlar için eşsiz bir cennet haline getiriyordu. Bahçenin gizemi, Büyücü Alp'in kalbinde saklıydı.

Bir gün, bahçenin güzellikleri hakkında duyum alan meraklı bir kız çocuğu olan Nilüfer, Yedi Renkli Gül Bahçesi'ni görmeye karar verdi. Bahçenin kapısına vardığında, Büyücü Alp onu karşıladı ve onunla bahçenin sırrını paylaşmaya niyetlendi.

Büyücü Alp, Nilüfer'e bahçenin her bir gülünün özel bir anlamı ve gücü olduğunu anlattı. Kırmızı gül, aşkın sembolüydü ve kalplerde tutkuyu canlandırıyor. Turuncu gül, sevincin ve enerjinin simgesiydi. Sarı gül, arkadaşlığın ve dostluğun önemini hatırlatıyordu. Yeşil gül, doğanın gücünü ve yaşamın devamlılığını temsil ediyordu. Mavi gül, huzurun ve dinginliğin kaynağıydı. Mor gül, gizemin ve büyü'nün sembolüydü. Pembe gül ise saflığın ve zarafetin ifadesiydi.

Nilüfer, bu muhteşem gizemi keşfetmekten büyüldü ve Büyücü Alp ile bahçeyi korumaya söz verdi. Bahçede günlerce kalan Nilüfer, güzelliklerin ve renklerin büyüüne kapıldı. Bahçenin melodisi, onu adeta bir rüyada geziniyormuş gibi hissettiriyordu.

Ancak bir gün, kıskançlığına yenilen kötü bir büyücü, Yedi Renkli Gül Bahçesi'ni ele geçirmek istedi. Bahçeyi karanlıkla kaplamaya çalıştı ve Büyücü Alp ile Nilüfer'i etkisiz hale getirmeye çalıştı.

Büyücü Alp ve Nilüfer, birlikte güçlerini birleştirerek kötü büyücüye karşı savaştılar. Sevgi ve dostlukla dolu kalpleri, kötülüğü ve karanlığı yendi. Yedi Renkli Gül Bahçesi, yeniden eski güzelliklerine kavuştu.

Büyücü Alp, Nilüfer'e Yedi Renkli Gül Bahçesi'nin koruyucusu olma onurunu verdi. Artık Nilüfer de bahçenin güzelliklerini dünyaya yaymaya ve insanların kalplerini sevgiyle doldurmaya söz vermişti.

Yedi Renkli Gül Bahçesi, masal ülkesinin en değerli ve güzel yeriydi. Gül bahçesinin büyüü, insanların kalplerini sevgi ve renklerle dolup taşıran bir masal haline geldi. Büyücü Alp ve Nilüfer'in hikayesi, sevginin ve dostluğun gücünü vurguluyor, kalplerde güzellikler ve renkler bırakıyordu.

Uzak Diyarların obanı

Bir zamanlar, sihirli bir ülkede, yemyeşil vadileri, berrak nehirleri ve göz kamaştıran doğasıyla nl Uzak Diyarlar vardı. Bu diyarlarda yaşayan insanlar huzur ve sevgi içinde yaşıyorlardı. Kimse kimseye kin gütmüyor, kavga etmiyorlardı ve barış içinde yaşam sürüyorlardı. Bu güzellikleri koruyan ve hayvanlarıyla dostça yaşayan bir oban vardı. Onun adı Aydın'dı.

Aydın, beyaz sakalları ve derin bakışlarıyla diğerk insanlardan farklıydı. Her sabah güneşin doğuşuyla uyanır, sürüsüyle birlikte doğanın kucağında dolaşırdı. Aydın'ın sürüsü, masalsı diyarlarda eşsiz gzelliğteki yaratıklardan oluşurdu. Renkli keçiler, tüylü koyunlar ve zarif ceylanlar sürüsünün bir parçasıydı.

Aydın, hayvanlarına karşı sonsuz sevgi besledi ve onlara zarar vermezdi. Her gece, yıldızların altında çobanlık ateşini yakar ve yıldızlara hayvanlarının hikayelerini anlatırdı. Srsndeki her bir yaratığın adını bilir ve onları özenle korurdu.

Uzak Diyarlar, masalsı yaratıkların yanı sıra efsanevi bitkilerle doluydu. Bu bitkiler, insanlara iyileştirici gçler verir ve doğayla uyum içinde yaşamalarına yardımcı olurdu. Aydın, bu bitkilerin sırlarını bilirdi ve insanlara yardım etmek için onları kullanırdı.

Bir gün, Uzak Diyarlara kötü kalpli bir savaşı gelmişti. O, zenginlik ve gç arzusuyla bütün masalsı diyarlara hükmetmek istiyordu. Savaşı, Aydın'ın sürüsünün eşsiz ve değerkli yaratıklarını yakalamak istedi. Ancak Aydın, sürüsünü korumak için cesurca savaştı.

Aydın, savaşıyla mücadele ederken sadece kendi hayatını değerk, aynı zamanda masalsı yaratıkların huzurunu da koruyordu. Onun sevgisi ve cesareti, savaşı'nın kalbinde bir değerkim yarattı. Kötü niyetli savaşı, Aydın'ın içindeki masalsı gücü ve hayvanlarla olan bağı'nı gördüğünde pişmanlık duydu.

Sonunda, savaşı, Aydın'ın yüreğindeki sevgi ve masalsı gücün farkına vararak geri döndü ve kötü niyetinden vazgeçti. Aydın, ona dostça elini uzattı ve ona Uzak Diyarların gerçek güzelliklerini gösterdi.

Savaşı, Aydın'ın yardımıyla içindeki kötü düşünceleri ve hırsları bırakarak, masalsı diyarlardaki huzuru bulmuştu. Aydın'ın çobanlık ateşi, onun kalbindeki karanlığı aydınlatmış ve onu iyilikle doldürmüştü.

Uzak Diyarların obanı Aydın, masalsı diyarlardaki huzuru ve sevgiyi korumaya devam etti. Onun sevgi dolu kalbi ve masalsı gücü, Uzak Diyarların simgesi olmuştu.

Uçan Atlar Ülkesi

Uçan Atlar Ülkesi, gökyüzünde rengarenk bulutların üzerine konan efsanevi bir krallığın adıydı. Bu muhteşem ülkede, insanlar, elfler ve sihirli yaratıklar bir arada barış içinde yaşıyorlardı. Ülkenin en değerli varlıkları ise uçan atlardı.

Uçan atlar, göz kamaştırıcı renklere sahip tüyleriyle süslenmiş, büyülü kanatları olan hayvanlardı. Her biri kendine özgü bir güzelliğe ve yeteneğe sahipti. Uçan Atlar Ülkesi, diğer krallıkların özlemle baktığı bir cennetti.

Ülkenin kralı, bilge ve adil bir liderdi. Onun yönetimi sayesinde Uçan Atlar Ülkesi, huzur içinde yaşıyordu. İnsanlar, elfler ve sihirli yaratıklar birlikte çalışıyor, birbirlerine saygı ve sevgiyle yaklaşıyorlardı. Herkes, ülkelerinin eşsiz güzelliklerini korumak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

Uçan atlar, ülkenin gözdesi ve gururu olarak her gün gökyüzünde dans ediyorlardı. Renkli kanatları, güneşin ışıkları altında gökkuşağı gibi parlıyordu. Bu muhteşem manzara, Uçan Atlar Ülkesi'nin güzellikleri arasında en çok öne çıkanlardandı.

Ancak bir gün, siyah bir gölge ülkenin üzerini kapladı. Kara bir ejderha, ülkeye saldırmaya başlamıştı. Ejderhanın kötü niyetleri ve öfkesi, Uçan Atlar Ülkesi'nin barışını tehdit ediyordu. Halk korku içindeydi ve kral da bir çözüm bulmak için ülkenin en bilge büyücüsüne danıştı.

Büyücü, ülkenin koruyucusu olan en güçlü uçan atı bulmaları gerektiğini söyledi. Bu at, efsanevi "Pegasus" olarak biliniyordu ve tüm kötülüklerle mücadele edebilecek güçlü bir varlıktı. Pegasus'un gücünü elde ederlerse, ejderhayı durdurabilirlerdi.

Kral ve halk, Pegasus'u bulmak için bir arayışa çıktılar. Bin bir güçlüğü aşarak sonunda efsanevi atı buldular. Pegasus, insanların kalplerindeki sevgi ve umutla beslenen bir varlıktı. Ona olan inançları, Pegasus'u güçlü ve korkusuz bir yaratık haline getiriyordu.

Pegasus ve ülkenin diğer uçan atlardan oluşan bir ordu, ejderha ile savaşmak için hazırlandı. Kralın liderliğindeki bu birlik, cesaretle ejderhaya karşı savaştı. İnsanlar, elfler ve sihirli yaratıklar birlikte hareket ederek gösterdikleri dayanışma ve sevgiyle ejderhayı yenmeyi başardılar.

Ejderha mağlup edildiğinde, gökyüzü tekrar rengarenk bulutlarla dolup taşıdı. Uçan Atlar Ülkesi, barış ve huzur içinde yaşamaya devam etti. Pegasus, ülkenin koruyucusu olarak onurlandırıldı ve artık hep birlikte mutlu bir gelecek için uçuyorlardı.

Bu eşsiz masal, sevgi, dayanışma ve umudun gücünü vurguluyordu. Uçan Atlar Ülkesi, insanların birbirlerine olan inancı ve desteği sayesinde güçlenmiş, kötülükleri yenmiş ve hep birlikte yaşamının ne kadar değerli olduğunu hatırlatıyordu.

Sihirli Yıldız Tozu

Bir zamanlar, uzak bir ülkede, sihirli bir yıldız tozu efsanesi anlatılırdı. Bu sihirli yıldız tozu, yıldızların parıltısı ve büyülü gücüyle dolu bir toz olarak düşünülürdü. Efsaneye göre, bu toz, kalbi saf ve iyilik dolu olanlara özel dileklerini gerçekleştirme gücü veriyordu.

Efsanevi yıldız tozu, gökyüzünde ışıltılı parlayan yıldızlardan toplanıyordu. Ay ışığında toplanan bu toz, yıldızların gücünü içinde saklıyor ve saflığına inanarak onu kullanacak kişilere yardım ediyordu.

Bir gün, masum ve meraklı bir çocuk olan Ali, sihirli yıldız tozunun efsanesini duydu ve onu aramaya karar verdi. Gökyüzüne bakıp yıldızlara doğru dilek diledi. Yıldızların parıltısı altında, sihirli yıldız tozunun izini süren Ali, büyülü bir maceraya atıldı.

Ali, gökyüzündeki yıldızları takip ederek efsanevi yıldız tozunun olduğu yere ulaştı. Tozu dikkatlice topladı ve kalbi saf dileklerle dolu olduğu için sihirli tozun gücü ona aktarıldı.

Artık Ali, sihirli yıldız tozuyla istediği zaman dilek dileyebiliyordu. Ancak o, kötü niyetli bir dilekte bulunmaktan kaçındı ve yalnızca insanların mutluluğu için dileklerini gerçekleştirmeye karar verdi.

Ali, topladığı yıldız tozunu insanların yardımına koşmak için kullandı. İhtiyacı olanlara yardım etti, hasta olanlara şifa diledi, sevgi ve dostluk dolu kalpleri güçlendirdi.

Ancak bir gün, sihirli yıldız tozunun gücünü hırsı ve kötü niyetiyle kullanmak isteyen bir karanlık büyücü ortaya çıktı. Bu kötü büyücü, tozu ele geçirerek kendi kötü emellerine alet etmek istiyordu.

Ali, sihirli yıldız tozunu korumak için cesaretle savaşılmaya karar verdi. İyilik dolu kalbi ve yıldızların gücüyle büyücüyle mücadele etti. Büyücünün kötü niyetlerini engellemek için sihirli tozun gücünü kullanarak ona karşı durdu.

Sonunda, iyilik ve cesaret galip geldi. Ali, kötü büyücüyü mağlup etti ve sihirli yıldız tozunu yeniden güvenli bir yere yerleştirdi.

Ali'nin cesareti ve kalbi saf dilekleri, sihirli yıldız tozunun gücünü korumaya yardım etti ve masalsi ülkenin barışı ve güvenliği sağlandı.

Sihirli Yıldız Tozu, iyilik, sevgi ve dostluğun gücünü vurgulayan ve insanların kalplerindeki güzellikleri ortaya çıkaran büyülü bir efsaneydi. Ali'nin masalsi macerası, sihirli yıldız tozunun gücü sayesinde insanların birbirlerine destek olmalarının ve ihtiyaçlarına cevap vermelerinin ne kadar önemli olduğunu hatırlatıyordu. Bu sihirli efsane, masal ülkesinde her zaman anlatılmaya devam edecek bir hazinedi.

Niloya ve Boz Ayı

Bir zamanlar uzak bir ormanda, sevimli bir kız çocuğu olan Niloya yaşarmış. Ormanda birçok hayvan ve bitki türü bulunurmuş. Niloya, doğanın güzelliklerini ve her canlıya olan sevgisini içinde hisseden iyi kalpli bir kızdı. Günün birinde ormanda dolaşırken, boz ayı adında bir hayvanla karşılaşmış.

Boz ayı, ilk başta korkutucu görünse de aslında çok yalnız ve üzgün bir hayvandı. Niloya, onun üzgün olduğunu fark etmiş ve yanına yaklaşarak merakla sormuş:

“Merhaba, ben Niloya. Neden bu kadar üzgünsün?”

Boz ayı şaşırmış bir şekilde, “Ben hep yalnızım, kimse benimle oynamak istemez. Ürkütücü görüntüm yüzünden kimse beni sevmez.” demiş.

Niloya, onun üzüntüsünü anlamış ve sevecen bir şekilde gülümseyerek, “Unutma ki herkesin bir güzellik ve değer taşıdığı bir yanı vardır. Senin de güzel bir yönün olduğuna eminim. Gel, beraber oynayalım ve arkadaş olalım!” diye teklif etmiş.

Boz ayı, ilk başta şüphıyla yaklaşsa da Niloya’nın samimiyetini hissetmiş ve teklifini kabul etmiş. Niloya ve boz ayı, birlikte ormanda oynamaya başlamışlar. Birlikte yarışmış, şarkılar söylemiş ve birbirlerine gülmüşler.

Günler geçtikçe, ormanda haber yayılmış ve diğer hayvanlar da Niloya’nın arkadaşlığını kazanmış. Boz ayının aslında iyi bir yüreği olduğunu gören hayvanlar, onu kabul etmiş ve sevmişler. Boz ayı da bu dostluk sayesinde özgüven kazanmış ve kendisini daha mutlu hissetmiş.

Bir gün ormanda büyük bir yangın çıkmış ve tüm canlılar tehlike altına girmiş. Niloya, boz ayı ve diğer hayvanlar hemen bir araya gelerek yangını söndürmeye çalışmışlar. Birlikte çalışınca yangını başarıyla kontrol altına almışlar.

Bu olaydan sonra, ormanda dayanışma ve sevgi duygusu daha da güçlenmiş. Niloya ve boz ayı, ormanın en sevilen ve değerli canlıları haline gelmişler. Artık kimse boz ayıyı ürkütücü bulmuyor, aksine onun içtenlikle gülümseyen dost canlısı bir arkadaş olduğunu biliyorlardı.

Niloya ve boz ayı, birlikte nice maceralara atılmış, ormanda yaşayan diğer hayvanlarla birlikte huzur içinde yaşamışlardı. Bu masal da gösteriyor ki, dış görünüşün altında yatan gerçek güzellikler ve değerler vardır. Sevgi ve anlayışla yaklaşmak, birbirini anlamak, gerçek arkadaşlığın temelidir.

Küçük Prensesin Hayalleri

Geçmiş zamanlardan birinde büyük bir krallığın tek prensesi Tamara hayalperestliği ile bilinirmiş. O kadar çok hikayesi varmış ki onu dinlemek isteyen günlerce esiri olabilirmiş. Hayal kurmayı seven küçük Tamara babası ve annesi ile sık sık yürüyüş yaparmış. Yürüyüş sırasında bir tek o yorulmazmış. Sürekli yürümek gerekse bile sıkılmadan yürüyebilirmiş. Bir gün Tamara büyüdüğü için kendi başına yürümek istemiş. Krallığın muhafızlarını bir şekilde atlatmış ve ormanda yürüyüşe dalmış. Tamda bu sırada onu takip eden birilerinin olduğunu fark etmemiş.

Prenses Tamara orman yolculuğundan oldukça keyif alıyormuş. Yürükçe yepyeni çiçekler ve ağaçlar görüyormuş. Her birinden birer örnek alıyormuş. Tam bu sırada elini büyümlü bir çiçeğe dokundurmuş. Dokunması ile bir anda bambaşka bir dünyaya gözlerini açmış. Ne görsün karşısında kocaman bulutlar toz pembe çimler, kremadan yapılmış kubbeler, havada uçuşan periler, pasta ve şekerlemelerle dolu masalar görmüş. Gördükleri karşısında adeta hayrete düşmüş. Bu gördükleri gerçek olamazmış. Bir an nerede olduğunu anlamaya çalışırken karşısında bir peri düşmüş.

Hayaller dünyasında olan prenses durumu anladığında çok mutlu olmuş. Aslında o gördükleri kendi hayalleriymiş. Bir peri ona gerekli açıklamayı detaylı şekilde anlatmış. Her kim ormanda şeker pembesi rengi olan çiçeğe dokunursa o çiçek ona hayallerini verirmiş. Prenses o kadar mutlu olmuş ki, bu yaşadıklarına inanamamış. Küçük çiçek ona tüm hayalini kurduğu hikayeleri vermiş aslında. Bu prensesi çok mutlu etmiş.

Prensesin artık hayal dünyasından çıkıp gerçek hayata dönmesi gerekmiş. Zamanın geldiğini söyleyen peri kızı prensesi uyarmış. Eğer zamanında tekrar aynı çiçeğe dokunup hayal dünyasından çıkmazsa onu büyük bir karanlık bekliyormuş. Tabi prenses hayallerinin dünyasında kalıp biraz daha zaman geçirmeyi çok istiyormuş. Ayrılık vakti geldiği andan itibaren içini bir hüzün kaplamış. Ama peri asla üzülmemesi gerektiğini söylemiş. Eğer pembe çiçek bir kez daha izin verirse ona hayallerinin kapısını tekrar açabilirmiş. Bunu duyan prenses her gün çiçeği büyütüp sulamaya devam etmiş. Çiçek canlandıkça ve gerekli bakımları yapıldıkça prensesin her hayalini gerçekçe dönüştürmeye devam etmiş.

Küçük Ejderhanın Hikayesi

Dağların tepesinde çok ıssız ve kimsesiz yerlerde yaşayan anne ejderha küçük yavrusunu dünyaya getirmiş. Küçük yavru dünyaya gelir gelmez cılız ve cansızmış. Annesi onu görünce pek umutlanmamış. Çünkü ölçeğini düşünmüş ve onla pek fazla ilgilenmemiş. Küçük ejderhanın kardeşleri her geçen gün büyüyüp gelişmeye devam ediyormuş. Artık ağızlarından küçük kıvılcımlar çıkarmaya başlamışlardır bile. Fakat bizim küçük ve cılız ejderha bir türlü onlar gibi kıvılcım çıkaramıyormuş. Bir gün kardeşlerini uzaktan izlerken o da onlar gibi olacağını düşünerek aralarına katılmak istemiş.

Küçük ejderhanın kardeşlerinin arasına girmek istemesi en çok anne ejderhayı sevindirmiş. Çünkü küçük yavrusu ancak bu şekilde diğerleri gibi olabilecekti. Diğerleri yuvadan çıkıp hayatlarına devam edeceği zaman gelmek üzereymiş. Fakat küçük ejderha henüz buna hazır değilmiş. Yuvadan gitmeden önce küçük ejderhanın kardeşleri onu dışlamış ve yuvadan atmak istemiş. Büyük bir kavga çıkmış. Ejderha buna çok üzülmüş. Onlar gibi olmadığını ve dışlandığını hissetmiş. Tabi anne ejderhada durumu uzaktan izliyormuş.

Her ne kadar cılız ve çelimsiz olsa da küçük ejderha çok merhametli ve çok cana yakınmış. Diğerleri gibi herkese havadan bakmazmış. Küçük vücudunun içinde kocaman bir kalbi varmış. Kendi kendine her gün kardeşleri gibi olacağını düşünen küçük ejderha içerisindeki ateşi bir türlü göremiyormuş. Aslında istese onlardan daha iyi olabilirdi. Çünkü o seçilmiş ejderha olarak dünyaya gelmiş. Durumdan habersiz bir köşede üzülür dururmuş.

Küçük ejderha kardeşleri gibi ağızından kıvılcım çıkarmak için çok uğramış. Fakat sürekli hüsrana uğramış. Sonra bir gün küçük ejderha ve kardeşleri bir yarışa girmiş. En çok kim ağızından alev çıkarır ve kayaları yerinden oynatacak kadar kükrerse o birinci olacakmış. Her ejderha hakkını denemiş. Sonunda sıra küçük ejderhaya gelmiş. Küçük ejderha önce titrek tavırlarla kardeşlerinin tam ortasına geçmiş. O gün için o kadar çok çalışmış ki sonunda kendini gösterme zamanının geldiğini anlamış. İçinden bir ses ona başarabileceğini söylemiş. Tam o sırada uzaklardan annesiyle göz göze gelmiş. Annesi ona yapabilirsin şekilde kafa sallamış. Küçük ejder ilk defa annesinden destek görmüş. İşte bu destek sayesinde kardeşlerinin deviremediği tüm kayaları devirmiş ve ağızından çıkardığı alevle ortalığı yakmış geçirmiş.

Kurt ve 80 Koyunun Hikayesi

Bir varmış bir yokmuş. Bir dağın eteklerinde, ormanın derinliklerinde yaşayan bir kurt vardı. Kurt, doğal avcı gücüyle ünlüydü ve ormanın diğer hayvanları ondan korkardı. Ancak kurt, açgözlü ve doymak bilmez bir yaratıktı. Her gün avlanır ve yediğiyle yetinmezdi.

Bir gün, ormanda huzur içinde yaşayan 80 koyun vardı. Bu koyunlar, masalsi bahçelerde otlayarak, birbirleriyle oyun oynayarak mutlu bir şekilde yaşıyorlardı. Ancak kurt, açlıkla sıkışmıştı ve koyun sürüsünü gözüne kestirmişti.

Kurt, açlığını bastırmak için koyun sürüsünü avlamak istiyordu. Ancak koyunlar, onun kötü niyetli planlarından habersizdi. Onlar, bahçelerde güvende olduklarını düşünüyorlardı.

Bir gün, kurt, koyun sürüsünü izlemeye başladı. Koyunlar, bahçede mutlu bir şekilde otlayarak günlerini geçiriyorlardı. Kurt, fırsat kolluyor ve doğru anı bekliyordu.

Nihayet, kurt için uygun bir an gelmişti. Koyunların koruyucusu olmaksızın bahçede oturuyorlardı. Kurt, hızla yaklaşmış bir koyunu yakaladı ve yedi. Ancak koyunların lideri olan Akın, kurtun planını anlamıştı.

Akın, diğer koyunlara hemen uyarıda bulundu ve onları topladı. Koyunlar, kurtun tehlikeli olduğunu ve birlikte hareket etmeleri gerektiğini anladılar. Kurt, açgözlülüğü yüzünden sadece bir koyunu avlamakla yetinmemişti ve koyunların hepsi tehlikede olabilirdi.

Koyunlar, bir araya gelerek güçlü bir sürü oluşturdular. Birbirlerine destek oldular ve kurtun saldırılarına karşı birlikte direndiler. Kurt, koyun sürüsünün kararlılığını gördükçe geri çekildi ve onlardan uzaklaştı.

Kurt, koyunların birlikte çalışarak güçlü bir sürü oluşturmasından etkilenmişti. Açgözlülüğünün onu yanılttığını ve başkalarının hakkına göz dikmenin doğru olmadığını anlamıştı. Artık koyun sürüsüne saldırmayı düşünmüyordu.

Koyunlar, birlik ve dayanışma içinde yaşamaya devam ettiler. Akın, koyun sürüsünün lideri olarak her zaman onların yanında oldu ve onlara sevgi dolu bir liderlik gösterdi.

Kurt ve 80 Koyunun Hikayesi, açgözlülüğün ve birlik olmanın önemini vurgulayan eşsiz bir masaldır. Kurt, koyunların dayanışması ve birbirlerine olan sevgisi sayesinde yanlış yaptığını anlamış ve daha iyi bir yaratık olmaya karar vermişti. Bu masal, masalsi ülkenin diğer hikayeleri gibi, içinde değerli dersler taşıyan unutulmaz bir hikaye olarak masal kitaplarında yerini almıştı.

Kambur Dede Masalı

Bir zamanlar uzak bir köyde, yaşlı ve kambur bir dede yaşarmış. Köy halkı ona “Kambur Dede” diye hitap ederdi. Kambur Dede, yılların yorgunluğunu omuzlarında taşıyan, yaşlı ve alçakgönüllü bir adamdı. Köy halkı ona saygı gösterir, ancak biraz da üzümlere onu seyrederdi.

Kambur Dede, her gün güneşin ilk ışıklarıyla uyanır ve günlük işlerini yapmaya başlardı. Toprakla, bitkilerle ve hayvanlarla iç içe geçen bir yaşamı vardı. Yılların verdiği deneyim ve bilgelikle çevresine ilham verirdi. Köy halkı, onun hikayelerini dinlemekten büyük keyif alırdı.

Bir gün, köyde bir yarışma düzenlendi. Halk arasında en güzel bahçeye sahip olan kişiye ödül verilecekti. Köylüler, yarışmaya katılmak için bahçelerini süslemeye başladılar. Ancak Kambur Dede'nin bahçesi pek dikkat çekici değildi. Onun bahçesi, diğerlerine göre daha küçük ve sadeydi.

Yarışma günü geldiğinde, köy meydanı renk renk çiçeklerle süslenmişti. Herkes bahçesini en güzel şekilde sunmak için çaba gösteriyordu. Kambur Dede ise yarışmaya katılmamış, sessizce köşesinde oturuyordu.

Köy halkı, Kambur Dede'nin bahçesini görmeyi merak ediyorlardı. Onun bahçesini görmek için gittiklerinde şaşırıyorlardı. Kambur Dede'nin bahçesi, küçük ve sade olmasına rağmen doğal bir güzellikle doluydu. Birçok rengarenk çiçek, sebzeler ve meyveler bir arada yetişiyordu. Her şey özenle düzenlenmişti ve bahçe adeta bir cenneti andırıyordu.

Köy halkı, Kambur Dede'nin bahçesinin diğerlerine göre daha güzel ve anlamlı olduğunu fark etti. Onun bahçesi, sevgiyle ve sabırla yetiştirilen bitkilerle doluydu. Kambur Dede'nin kalbi, doğaya ve hayata olan sevgisiyle doluydu ve bunu bahçesine yansıtıyordu.

Sonunda yarışma sonuçları açıklandı. Kambur Dede, köyün en güzel bahçesine sahip kişi olarak ödüllendirildi. Ödülü kabul ederken gururla gülümsedi ve şunları söyledi: “Bahçem, yüreğimin yansımasıdır. Sevgiyle ektiğim ve büyüttüğüm bitkilerin güzelliği, içimdeki sevgi ve umudu yansıtıyor.”

Kambur Dede'nin bahçesi, artık köyde ün kazanmıştı. Herkes onunla gurur duyuyor ve onun bahçesinde bir araya gelmekten mutluluk duyuyordu. O, sadece bir yarışmayı kazanmamıştı, aynı zamanda sevgi ve emeğin en güzel bahçeyi nasıl yarattığını da göstermişti.

Kambur Dede'nin yaşamı, kalbinin güzelliğini ve içindeki sevgiyi çevresine nasıl yansıttığını öğreten unutulmaz bir örnek oldu. O, sadece bir dedeydi, ama köy halkının kalplerinde taht kurmuş bir kahramandı. Etrafındakilere ilham veren Kambur Dede'nin hikayesi, köyde nesilden nesile aktarıldı ve unutulmaz bir efsaneye dönüştü.

Hırsızı Arayan Askerler

Bir zamanlar bir krallıkta, hırsızlarla dolu oldukça kötü bir dönem yaşanıyormuş. Krallığın huzuru ve güvenliği tehlikeye girmiş, insanlar sürekli hırsızların saldırısına uğruyormuş. Kral, halkının güvenliğini sağlamak için krallık ordusundan bir grup askeri görevlendirmeye karar vermiş.

Bu askerler, Hırsızları Arayan Askerler olarak anılmaya başlamış. Krallığın en cesur ve adil askerleri seçilmiş, hırsızları yakalamak ve krallığı tehdit eden tehlikeleri bertaraf etmek üzere yola çıkmışlar.

Askerler, ormanın derinliklerine kadar iz sürdüler. Ormanda gizlenen hırsızların peşine düştüler. Ancak ormanda ilerlemek zorlu; çetin doğa koşulları ve tehlikeli yaratıklarla karşılaşıyorlardı. Yine de askerler, krallık için görevlerini yerine getirmek için birbirlerine destek olarak ilerlediler.

Bir gece, askerler, hırsızların gizlendiği bir mağaraya ulaştılar. Mağara karanlık ve ürkütücüydü, ancak askerlerin kalplerindeki kararlılık onları cesaretlendirdi. Hırsızları yakalamak için mağaranın içine girdiler.

Mağarada, hırsızlarla zorlu bir mücadeleye giriştiler. Hırsızlar, hızlı ve çevik hareketleriyle askerlerin işini zorlaştırıyordu. Ancak askerler, eğitimlerini ve disiplinlerini kullanarak hırsızları etkisiz hale getirmeye çalıştılar.

Uzun ve zorlu bir mücadeleden sonra, askerler hırsızları yakaladılar ve krallığın güvenliği için tehditleri ortadan kaldırdılar. Hırsızları cezalandırmak yerine, adaletli bir şekilde onlarla konuştular ve neden hırsızlık yaptıklarını öğrenmeye çalıştılar.

Hırsızların hikayelerini dinleyen askerler, bazılarının çaresizlik içinde hırsızlık yaptığını anladılar. Onlara yardım eli uzattılar ve krallığın toplumunu daha iyi bir yer haline getirmek için çaba harcadılar.

Askerler, hırsızları yakalayıp krallığı tehditten korumuş, ancak onları da dönüştürerek yeni bir başlangıç yapmalarına yardımcı olmuşlardı. Bu olay, krallığın adalet ve merhametle yönetildiğini göstermişti. Bu olaydan sonra kral rahatlamıştı ve ormanda dolaşp, kuşların şarkılarına kulak kabartıp, ağaçların kollarında keyifli anlar yaşıyordu.

Hırsızı arayan askerler, krallığın kahramanları olarak anılmaya başlandı. İnsanlar onların cesareti ve adaleti karşısında saygıyla eğildi. Krallık, artık hırsızlardan ve tehlikelerden korkmadan yaşayabiliyordu. Askerler, hırsızları yakalayıp huzuru sağlamış ve onları dönüştürerek yeni bir yaşamın kapılarını açmışlardı.

Hırsızları arayan askerler sayesinde herkes güven içerisinde uyuyabiliyordu. Bu askerlerin hikayesi nesilden nesile aktarıldı ve günümüze kadar ulaştı.

Her Gün 1 Altın Biriktiren Adam

Bir zamanlar, her gün bir altın biriktiren bir adam yaşarmış. Bu adam, cimri ve agzly biriydi. Onun tek amacı daha çok zengin olmaktı ve bunun için her gün bir altın biriktirmeye karar vermişti.

Adam, her sabah güne günlük işlerini hızlıca hallederek başlardı. Sonra eline aldığı bir altınla, masalsı ülkenin pazar yerine giderdi. Pazarda elindeki altını kimseye göstermeden, hemen bir kenara gömmeye başlardı.

Günler ve haftalar geçtikçe, bu alışkanlık adamın hırsını daha da artırıyordu. Her gün bir altın biriktirmek onun için bir tutku haline gelmişti. Ailesi ve arkadaşları, onun agzly tutumunu fark etmiş ve ona bu hırsının zarar verebileceğini söylemişlerdi.

Ancak adam dinlemiyordu. O, sadece daha fazla zengin olmak istiyordu. Her gün biriktirdiği altınları gömdüğü yerden dışarı çıkarmaya kıyamazdı. Onun için altınları sadece sayıları önemliydi, onların gerçek değerı ise umurunda değildi.

Bir gün, ziyaretçi bir tüccar gelmişti. Tüccar, ülkenin nadir ve değerli bir hazine taşıdığını söylemişti. Bu hazine taşı, altından daha değerliydi ve kişinin kalbinin saf ve sevgi dolu olmasını gerektirirdi. Taşın sırrı, sahibinin kalbindeki gerçek zenginliği ortaya çıkarırdı.

Adam, tüccarın anlattıklarını duyduğunda hemen hazine taşını elde etmek istedi. Onun tek amacı, bu taşın gücünü kullanarak daha da zengin olmaktı. Tüccar, ona taşın sahibinin kalbindeki gerçek zenginliği arayan bir test olduğunu söyledi.

Adam, hemen hazırlıklara başladı ve tüccarın önerdiği yerde hazine taşını buldu. Ancak, taşı eline aldığında bir şeylerin ters gittiğini hissetti. Taş, onun ellerinde kaybolup gitti.

Bunu gören tüccar, ona şunları söyledi: "Hazine taşı, kalbindeki sevgi ve cömertlik gibi gerçek zenginliği arar. Senin kalbin ise sadece altın biriktirmekle dolu. Taşın gücü, senin için hiçbir şey ifade etmiyor."

Adam, tüccarın sözlerini anlamıştı. Onun için gerçek zenginlik, sadece altınla ölçülen maddi değerlerde değil, kalbindeki sevgi, cömertlik ve hoşgrde yatıyordu.

Bu olaydan sonra adam, altın biriktirmeyi bıraktı ve masalsı ülkede yaşayan insanlara yardım etmeye başladı. Maddi değerlerin ötesinde, kalbinin sevgi ve cömertlikle dolu olması onun gerçek zenginliği olduğunu anlamıştı.

Güneş ve Ay'ın Dansı

Uzak diyarların derinliklerinde, büyüü bir dünyada, Güneş ve Ay adında iki büyüü varlık yaşarmış. Onlar, gökyüzünün efendileri olarak, dünyada gerçekleşen farklı olayları yönlendirirlermiş. Birbirlerine tamamen zıt olsalar da birlikte çalışarak dünyayı aydınlatır, renklendirir ve insanların hayatına sihirli bir dansla dokunurlarmış. İnsanlar için adeta bir ışık kaynağı olmuşlar ve onlar için parıl parıl parlamışlar.

Güneş, gündüzün kralıymış. Gökyüzüne doğduğunda, tüm dünyayı ışığıyla aydınlatmış, sıcaklığını yayarak insanları sevgiyle kucaklar, tarlalardaki bitkileri, çiçekleri ve ağaçları canlandırmış. İlbaharın gelişiyile birlikte doğanın dansı başlar, insanlar onun enerjisinden güç alır, umutla dolarmışlar.

Ay ise, gecenin perisiymiş. Güneş batarken gökyüzüne yükselir, ışığıyla geceyi aydınlatmış. Yıldızlarla süslü gökyüzü, Ay'ın ışığıyla büyüü bir masala dönüşürmüş. İnsanlar, Ay'ın romantik ve sakin enerjisinde huzur bulur, rüyalara dalarmışlar.

Bir gün, Güneş ve Ay, dünyayı dolaşırken beklenmedik bir olayla karşılaşmışlar. Gökyüzünde siyah bulutlar belirmiş, dünyayı karanlığa boğmuş. İnsanlar, endişe içinde, neden böyle bir şey olduğunu anlamaya çalışmışlar. Güneş ve Ay, bir araya gelerek durumu değerlendirmişlermiş. Birlikte, karanlığı dağıtmak ve dünyayı tekrar aydınlığa kavuşturmak için bir plan yapmışlar.

Güneş, ışığıyla gökyüzündeki bulutları aydınlatmış, Ay ise yıldızları ve gökyüzünü büyüü bir şekilde süslemiş. Birlikte dans ederken, dünyayı aydınlatıp, insanların yüzlerine gülümsemeyi başarmışlar. İnsanlar, bu sihirli gösteri karşısında hayranlıkla izlemiş, şükranla bakmışlar. Herkes, Güneş ve Ay'ın dansına şükranla bakıp, gecenin karanlığından korkmadan, yeni bir günün umuduyla yataklarına yatmışlar.

Güneş ve Ay, birlikte çalışarak dünyayı aydınlatmaya devam etmişlermiş. Onların dansı, insanların yaşamında süregiden eşsiz bir gösteri olmuş. Gündüz ve gece arasındaki bu sihirli uyum, dünyayı güzellik ve dengeyle doldurmuş. İnsanlar, Güneş ve Ay'ın varlığıyla mutluluk ve huzur bulup, onların dansıyla hayata sevgiyle bağlanırmışlar.

Böylece, Güneş ve Ay'ın Dansı, dünyanın en güzel masallarından biri haline gelirmiş. İnsanlar, bu büyüü varlıkları sonsuza dek kalplerinde taşıyıp, her gün onların dansıyla hayatlarını dönüştürüp dururlarmış. Gökyüzünde, Güneş ve Ay'ın birlikte dans ettiği, güzellik ve sevgi dolu bir dünya vardirmiş.

Gümüş Ayakkabı ve Çocuk

Bir zamanlar, fakir ve masum bir çocuk, hayatını zorluklarla geçiriyordu. Ancak çocuğun hayali, ayaklarında pırıl pırıl parlayan gümüş ayakkabılar giymekti. Geceleri yıldızlara bakan çocuk, gümüş ayakkabılarının onu mutlu ve özgür kılacağına inanıyordu.

Bir gün, çocuk ormanda dolaşırken, esrarengiz bir bayanla karşılaştı. Bayanın elinde sihirli bir kutu vardı ve içinde parlayan gümüş ayakkabılar duruyordu. Bayan, çocuğun içindeki hayali bildiğini ve ona gümüş ayakkabıları vereceğini söyledi.

Ancak bayan, gümüş ayakkabıları çocuğa vermeden önce de bir şart koştu. Ayakkabıları almak için çocuğun kalbinin saf ve sevgi dolu olması gerektiğini belirtti. Kalbi saf ve iyi niyetli olmayanların ayakkabıları taşıyamayacağını açıkladı.

Çocuk, içindeki saf kalbiyle bayana doğru cevap verdi. Kalbinin sevgiyle dolu olduğunu ve gümüş ayakkabıları iyi niyetle taşıyacağını söyledi. Bunun üzerine bayan, çocuğa sihirli gümüş ayakkabıları verdi.

Çocuk, ayakkabıları giydiği anda büyülü bir deneyim yaşadı. Ayakkabılar, onu hafifletmiş ve uçarcasına koşmasını sağlamıştı. Artık çocuk, sevgi ve umutla dolu bir enerjiyle her yere gidebilirdi.

Gümüş ayakkabılarıyla çocuk, evinden ve hayatındaki zorluklardan uzaklaşarak masalsı bir yolculuğa çıktı. Yıldızların altında dans etti, kuşlarla şarkılar söyledi ve tüm doğal güzelliklerin tadını çıkardı.

Ancak bir gün, çocuk ayakkabılarından uzaklaştı. Başkalarının mutluluğu için harcadığı çabalar, onun kalbindeki saf niyetiyle ödüllendirilmişti. Artık ayakkabılar onun için önemli değildi. Çünkü gerçek mutluluğun, içindeki sevgi ve iyi niyetle olduğunu anlamıştı.

Çocuk, gümüş ayakkabılarını tekrar sihirli kutuya yerleştirdi ve bayana geri verdi. Sihirli ayakkabılara veda ettiğinde bile yüzündeki mutluluk eksik olmuyordu.

Hayatta, gerçek mutluluğun kalbindeki sevgi ve iyilikle olduğunu öğrenen çocuk, bu deneyimle büyümüştü. Artık çevresine yardım ederek ve sevgiyle davranarak insanların kalplerinde güzellikler bırakıyordu.

Gümüş Ayakkabı ve Çocuk masalı, saf kalbin gücünü ve içimizdeki hayallerin gerçekleşmesini anlatan masalsı bir hikayeydi. Çocuğun gümüş ayakkabılara olan arzusu, içindeki sevgiyle birleşince gerçek mutluluğu ve özgürlüğü bulmuştu. Bu eşsiz masal, sevgi ve iyilik dolu kalplerin sonsuz gücünü hatırlatan masal ülkesinin en değerli hikayelerinden biriydi.

Gizemli Yolculuğun Başlangıcı

Küçük bir kasabada yaşayan yağız delikanlı Buğra artık büyüdüğünü ve kasabadan çıkarak kendi yolculuğunu yapmak istediğini ailesine söylemiş. Ailesi bu durum karşısında çocukları için en iyisinin gitmesi gerektiğine karar vermiş. Çünkü o artık özgür ve ayakları yere basan bir delikanlıymış. Yapacağı yolculuğu sırasında babası onu uyarmış ve yaşadıkları kasabanın çevresinde gizemli ormanlar olduğunu anlatmış. Tabi delikanlı bunların hepsini bir hikaye olarak dinlemiş ve önemsememiş. Babasına alaycı bir tavırla merak edilecek bir şey olmadığını ve yolculuğun çok rahat geçeceğini söylemiş.

Orman yolculuğuna başlayan Buğra, gece konaklamak için kendine rota çizmeye başlamış. Konaklayacağı yerleri haritada işaretliyormuş. Çoğunlukla büyük yırtıcıların ulaşamayacağı korunaklı yerleri seçmeye karar vermiş. Sonunda haritasını oluşturarak yola devam etmiş. Yolculuğun ilk günü bir sorun yaşanmadan son bulmuş ve konaklayacağı noktaya istediği sürede ulaşan Buğra mutlulukla bu yolculuğun ne kadar kolay geçeceğini düşünmeye başlamış. Fakat bu durum o kadar kolay olmayacaktı.

Orman yolculuğunun ikinci gününe gelen Buğra herhangi bir sorun yaşamadan ikinci konaklama noktasına ulaşmış. Gece çadırını kurarak ateşini yakmış ve karnını doyurmak için yanında yiyecekleri çıkarmış. Yiyeceklerini yerken bir ses duymuş ama pek önem vermemiş. Hatta sesin geldiği yerde sanki bir ışık bulutu geçer gibi olmuş. Gördüğünün göz yanılması olduğunu düşünen genç delikanlı yemeğini yemeğe devam etmiş.

Yolculuğun üçüncü günü için uyanan Buğra uyandığında karşısında güzeller güzeli bir peri kızı görmüş. Ne olduğunu önce anlamamış. Hatta bu güzel kız onla konuşarak korkulacak bir şey olmadığını anlatmış. Genç delikanlı kızı görür görmez aşık olmuş. Gizemli diyarlardan gelen bu kız Buğranın konakladığı yere çok yakın bir mağarada yaşıyormuş. Kimsenin bilmediği bu mağara kızın kaçış noktası olmuş. Çünkü kötülerden kaçmak zorunda kalan güzeller güzeli peri kızı çok korkmuş ve günlerdir aç ve susuz yaşamak zorunda bırakılmış.

Peri kızı yaşadığı zorlu yaşamı genç delikanlıya anlatmış. Peri kızının peşinde olanlar aslında perinin cildinde bulunan peri tozuna ulaşmak istiyormuş. Bu toz ile birbirinden farklı kötü amaçlı sihirler yapılabilmiş. Peri kızından alınacak olan peri tozu miktarı onun ölümüne yol açacağı için peri kızı çareyi kaçmakta bulmuş. Peri kızı saklandığı yerden çıkarak genç delikanlıdan yardım istemiş ve delikanlı ise babasının ona anlattığı gizemli orman hikayesine artık inanmış. Peri kızını da alarak yaşadığı kasabaya götürmüş ve peri kızını orada asla bulamamışlar. Genç delikanlı ve peri kızı birbirlerine aşık olmuş ve bir ömür boyu mutlu yaşamışlar.

Gizemli Diyarlara Yolculuk

Bir zamanlar çok uzak ÷lkelerden birinde küçük bir kız yaşarmış. Bu kızın adı Lara imiş. Lara babasıyla oyun oynamayı ve birlikte balık tutmayı çok severmiş. Bir gün babasıyla ormanda gezerken çiçek sesleri ve kuş cıvıltılarının arasında bir parıltı görmüş. Önce sadece bir yansıma olduğunu düşünmüş. Fakat o da ne! Yansıma olduğunu düşündüğü parıltılar havada uçuşarak dans ediyor. Küçük kız Lara önce babasına bu durumdan bahsetmemiş. Gördüklerinin gerçek olduğuna emin olmalıymış. Ertesi gün orman yolculuğuna tek başına çıkmaya karar vermiş. Tabi bu durumu babasından habersiz yapmış. Çünkü babası eğer öğrenirse Lara'ya izin vermezmiş. Ormana uzun yolculuk başlamış...

Lara gördükleri karşısında bir o kadar şaşkın ve meraklıymış. Parıltıları en son gördüğü yere doğru yürümeye başlamış. Sonunda havada uçuşan ve dans eden parıltıları bulmuş. Öyle büyük bir şaşkınlık yaşamış ki kendine gelmesi uzun zamana almış. Lara havada gördüğü ve parıltı sandığı küçük şeylerin aslında birer peri olduğunu anlamış. Periler babasının ona anlattığı tüm hikayelerde varmış. Bu durum karşısında şaşkınlığını daha fazla koruyamayan Lara hemen perilerin içine dalmış. Periler ona selam vermiş. Perilerin konuşabildiğini gören Lara büyük bir hayretle susmuş kalmış. Sonra perilerin arasından en tecrübeli olanı Lara'ya doğru yaklaşmış. Peri: "Senin burada ne işin var küçük kız", Lara: "Merhaba peri ben buraya sizi görmeye ve gerçek olduğunuzu anlamaya geldim" demiş. Küçük kız başlamış perilerle sohbet etmeye. Saatin ne kadar geç olduğunun farkında olmayan küçük kız zorlu bir yolculuk bekliyormuş.

Ormanın karanlığında Lara eve dönüş yolunu aramaya başlamış. Perilerle zamanın nasıl geçtiğini anlamadan oynamış ve dans etmişler. Hal böyle olunca Lara eve dönmek için biraz geç kalmış. Lara'nın ailesi onu çok merak etmiş. Lara'nın zor durumda olduğunun haberini alan periler hemen işe koyulmuş. Öncelik ailenin Lara'yı daha kolay bulması için onlara yanıp sönen sinyaller göndermişler. Böylece karanlık ormanda Lara'yı bulmak daha kolay hale gelmiş. Babası ve annesi Lara'yı perilerin ışıltılı kanatları sayesinde hemen buluvermiş. Lara eve döndüğünde babasına söz vermiş. Bir daha asla ondan habersiz iş yapmayacakmış.

Esrarengiz Mağarada Yaşayan Yavru Aslan

Ormanın derinliklerinde yaşayan bir aslan ailesi mutlu ve huzurlu yaşamlarına anlam katacak bir yavru aslan ile ailesine yeni bir üye eklemiş. Bu küçük aslan sevecen ve cana yakın tavırları ile herkesin gözdesi olmayı başarmış. Kısa süre içerisinde büyümeye devam etmiş. Bir gün annesi ve babası yemek aramak için yuvadan ayrıldığında meraklı yavruda kendini ormana atmış ve macerası burada başlamış. Ormanın ne kadar tehlikeli ve ıssız olduğunu bilmiyormuş. Çok kısa süre içerisinde orman kendini tanıtmış.

Yavru aslan ormanda gezerken kendi dışında da birçok hayvanın olduğunu fark etmiş. Hayretle çevresine bakınırken yavruyu görenler korkmuş. Yavru da olsa o bir aslanmış. Yavrucak neler olup bittiğini anlamadan kendisinden kaçan canlıların peşinden gidiyormuş. Orman canlıları da onu kovalamaca sanıyormuş. Fakat yavru aslan sadece oyun için diğer canlıların peşinden gidiyormuş. Ormandaki yolculuğu saatler süren yavru aslan bir bakmış ki hava kararmış. Yuvadan çok uzaklaştığını anladığında iş işten geçmiş.

Aslanın ailesi her yerde yavrularını arasa da bulamamış. Başka bir yırtıcı tarafından götürüldüğünü düşünen yavru aslanın ailesi büyük bir üzüntü duymuş. Yavru aslan ise olanlardan habersiz eve dönüş yolunu aramaya koyulmuş. Dönüş yolunda kendine ıssız bir mağara bulan küçük yavru burada konaklamaya karar vermiş. Fakat mağaranın ne kadar gizemli ve esrarengiz olduğunu bilmiyormuş.

Mağarada kendine kuytu bir yer bulan yavru aslan çok korkmuş ve tek istediği annesinin yanında olmakmış. Yavru bu duruma üzülürken mağaranın derinliklerinden bir ışık gelmiş. Bu ışığın arkasında bir melek varmış. Kocaman büyük kanatları olan melek yavruya doğru yaklaşmış ve onu sakinleştirmek istemiş. Yavru çok korkmuş ve tek yaptığı şey yüzünü kollarının arasına saklamak olmuş.

Kocaman büyük kanatları olan melek yavru aslana bir isteğin var mı diye sormuş. Yavru aslan ağlamaklı bir halde annemi istiyorum demiş. Sonra melek ona bir daha asla annesinin yanından habersiz ayrılmaması gerektiğini söyleyerek onu annesine ulaştıracağını sözünü vermiş. Yavru bu duruma çok sevinmiş. Bir daha asla annemin yanında ayrılmayacağım diyerek melekten bir an önce annesine kavuşmak istediğini söylemiş. Melek onun bu dilediğini kabul etmiş ve yavru aslan bir anda kendini yuvada annesinin yanında buluvermiş.

Elif'in Rüyası

Günlerden bir gün Elif adında bir kız vardı. Elif hikâye okumayı çok severdi. Bundan dolayı da babası Elif'e her iş dönüşü hikâye kitabı alırdı. Yine böyle bir gün babasının getirdiği kitabı okurken birden hikâyenin içinde buldu kendini ve gözlerini açtığı anda önünde meyve ağaçları, çiçekler ve çeşit çeşit hayvanlar vardı.

Hayvanların ve çiçeklerin arasında gezerken gölde bir kayıkçı gördü. Kayığın içinde beyaz bir tavşan vardı. Elif tavşanı görünce hemen yanına gidip:

"Ben de seninle gelebilir miyim?" dedi.

Tavşan bunu duyunca hiç düşünmeden "Hayır olmaz" dedi. Bunun üzerine Elif: "Neden olmaz?" dedi.

"Ben insanlarla anlaşamam da ondan olmaz." dedi.

Böyle dediği için Elif hemen koşarak pasta ağacının yanına gidip ağaçtaki pastaları sepetine topladı. Tekrar gölün yanına gidip beyaz tavşana:

"Piknik yapalım mı? Pasta getirdim beraber yeriz." dedi.

Bunun üzerine beyaz tavşanın en sevdiği yiyecek pasta olduğu için hemen kabul etti. Kayıktan inip meyve ağaçlarının arasında küçük bir kulübenin yanındaki çimenlikte oturdular. Elif sepetinden pastaları çıkardı ve yemeye başladılar. Pastayı yerken birden pastanın zehirli olduğunu anladılar ama anladıklarında çok geç olmuştu. Ormandaki diğer hayvanlar Elif ve beyaz tavşanı alıp hastaneye götürdüler. Hastanede beyaz tavşanın kardeşi siyah tavşanla karşılaştılar. Siyah tavşan, beyaz tavşanın tam tersi daha sevecen bir tavşandı. Beyaz tavşanla siyah tavşan anlaşamazlar ama birbirlerini çok severlerdi. Bunun üzerine Elif 'in aklına anne ve babası geldi onları ne kadar çok sevdiği geldi. Ormandaki herkesle vedalaşıp evine geri döndü.

Evde gözlerini açtığı anda yaşadığı tüm o maceranın, tüm o güzel ağaçların ve çiçeklerin hepsinin bir rüya olduğunu anladı. Etrafına baktığında çoktan sabah olmuştu. Hemen mutfağa anne ve babasının yanına gitti. Tüm o yaşadığı güzel şeyleri anlattı. Elif 'in anne ve babası tüm bu anlattıklarına güldü ve babası;

"Anlaşılan rüyanda, güzel vakit geçirmişsin." Dedi.

Elif ve ailesi kahkaha atarak kahvaltılarını yaptılar. Kahvaltıdan sonra annesi Elifi okula bıraktı. Okulda arkadaşlarına gördüğü rüyayı anlatırken arkadaşları da Elif'e kendi gördükleri rüyaları anlatarak eğlendiler.

Devler Tarafından Kaçırılan Prenses

Bir varmış, bir yokmuş, eski zamanlarda güzellikleriyle ünlü bir prenses yaşamış. Prensesin adı Melis'ti ve tüm krallığın kalbini çalan bir güzelliği vardı. Ancak bir gün, kötü kalpli devler, prensesi kaçırmışlar.

Devlerin lideri olan Kara Dev, Melis'i büyülü ormanın derinliklerine götürmüş. Prensesin ailesi ve halkı, onu bulmaya çalışsalar da devlerin büyülü güçlerine karşı başarısız olmuşlar. Kral, kahramanlarını göndermiş, büyücülerini çağırılmış ama ne yazık ki Melis'i kurtarmak mümkün olmamış.

Fakat krallığın en cesur ve zeki prensi olan Emir, kendi başına Melis'i kurtarmaya karar vermiş. Halkı ve ailesi onu vazgeçirmeye çalışsa da, Emir kararlıydı. Onun yüreğinde sevgi ve cesaret vardı. Yola çıkmadan önce büyülü ormanda yaşayan bilge bir periye danışmış. Peri, ona bir sihirli kılıç ve büyülü bir pusula vermiş.

Emir, cesareti ve pusulası sayesinde büyülü ormanda yol almaya başlamış. Onun yolu, devlerin yaşadığı dağların zirvesine çıkıyormuş. Yolculuğu boyunca zorlu sınavlar ve tehlikelerle karşılaşmış, ancak kararlılığı ve cesareti sayesinde hepsini aşmış.

Sonunda Kara Dev'in bulunduğu mağaraya ulaşmış. Mağara, korkunç bir şekilde korunuyormuş ve içeri girmek neredeyse imkansızdı. Ancak Emir, sihirli kılıcını kullanarak mağaranın girişini açmış. Mağaranın derinliklerine indiğinde, devlerle dolu korkunç bir dünya ile karşılaşmış.

Kara Dev, prensesi gördüğünde Emir'in gelmesini beklediğini anlamış. Onunla savaşmışlar, ama Emir'in cesareti ve kılıcının gücü sayesinde Kara Dev'i yenmiş. Melis'i kollarına alarak mağaradan hızla çıkmışlar.

Ormanda büyülü periyle buluşmuşlar ve peri, Melis'i kaçıran devlerin büyülerini bozmuş. Artık devlerin kötülüğü sona ermiş, ve prenses Emir sayesinde kurtarılmıştı.

Emir ve Melis, krallığa döndüklerinde sevinçle karşılanmışlar. Halkı, Emir'in cesaretini ve sevgisini övgüyle anlatmış, onu gerçek bir kahraman olarak görmüşler. Kral, Emir'i onurlandırmış ve Melis ile evlenmelerine izin vermiş.

Böylece, cesareti ve sevgisi sayesinde Emir, prensesi devlerin elinden kurtarmış ve krallığın kalbine yeniden huzur ve mutluluk getirmişti. Bu güzel masal, sevgi ve cesaretin gücünü, kötülüğün bile yenilebileceğini anlatıyordu. Ve Emir ile Melis, krallıkta uzun yıllar huzur içinde yaşadılar.